

Sygn. akt: I C 374/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sylwia Piasecka

Protokolant: pracownik biurowy D. S.

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2020 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa T. P.

przeciwko Skarbowi Państwa – Komendzie Miejskiej Policji w S., Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Apelacyjnego w G., Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w S., Skarbowi Państwa - Prokuraturze Okręgowej w S.

o zapłatę

1. oddała powództwo
2. zasądza od powoda T. P. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa –Komendy Miejskiej Policji w S. kwotę 360,00 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. zasądza od powoda T. P. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w G. kwotę 360,00 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. zasądza od powoda T. P. na rzecz Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Okręgowego w S. kwotę 360,00 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
5. zasądza od powoda T. P. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Prokuratury Okręgowej w S. kwotę 360,00 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

Sygn. akt I C 374/16

UZASADNIENIE

Powód – T. P. wytoczył powództwo przeciwko pozwanym – Skarbowi Państwa – Komendzie Miejskiej Policji w S., Prezesowi Sądu Apelacyjnego w G., Prezesowi Sądu Okręgowego w S. i Prokuraturze Okręgowej w S. o zapłatę kwoty 1.751,18 złotych wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% od dnia 25 września 2013 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku i w wysokości 8% od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, kwoty 639,00 złotych tytułem kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego z tytułu roszczenia pieniężnego (...) S.A. z siedzibą w W. dotycząca postępowania regresowego – rozliczenia szkody PL (...) z dnia 11 maja 2011 roku wynikającej z naprawy pojazdu R. I..

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 18 października 2012 roku został wydany w Sądzie Okręgowym w S., w sprawie II K (...), wyrok uznający powoda za winnego usiłowania zabójstwa w dniu 11 maja 2011 roku R. I., a także zniszczenia należącego do niego pojazdu. Podstawą do wydania w/w orzeczenia były badania genetyczne i sporządzone w tym zakresie opinie przez K. Wojewódzką Policji w G. – Wydział Kryminalistyki i (...) Medyczny, przeprowadzone

w oparciu o zabezpieczony w trakcie śledztwa (...) 132/11 i postępowania przygotowawczego 3 Ds.51/11 dowód rzeczowy – anonimowy list. Powód podkreślił, że będąc osobą niewinną, na skutek bezpodstawnego oskarżenia został pozbawiony wolności poprzez zastosowanie tymczasowego aresztu, który od dnia 12 maja 2011 roku trwał nieprzerwanie do dnia 18 października 2012 roku. Powód wskazał, że w tym czasie kiedy przebywał w Areszcie Śledczym w S. zostały sfabrykowane dowody, które miały świadczyć o jego winie.

Powód zarzucił nadto, że śledztwo prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w S. było prowadzone z rażąco nieprawidłowością albowiem czynności procesowe nie były wykonywane zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie normami prawnymi, jak również, że w procesie prowadzonym przed Sądem Okręgowym w S. doszło do sfałszowania materiału dowodowego poprzez zmianę pierwotnej treści zeznań świadków w protokołach rozprawy. Zaznaczył także, że postępowanie regresowe prowadzone przeciwko niemu z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W. o odszkodowanie oparte było na wyroku sądowym, wydanym na podstawie sfałszowanego materiału dowodowego i w drodze przestępstwa.

Zarządzeniem z dnia 22 stycznia 2016 roku, doręczonym skutecznie w dniu 29 stycznia 2016 roku, co wynika z elektronicznego potwierdzenia odbioru, powód został wezwany do uzupełnienia braków formalnych pozwu przez wskazanie numeru pesel, dokładne określenie kwot jakich żąda powód od poszczególnych pozwanych i wskazanie okoliczności uzasadniających jego żądanie oraz do przedłożenia 4 odpisów pisma zawierającego braki formalne dla strony przeciwnej, w terminie tygodniowym pod rygorem zwrotu pozwu.

W wykonaniu zarządzenia powód – T. P. wskazał, że do powstania szkody w wysokości 2.390,18 złotych, która obejmuje należność w wysokości 1.751,18 złotych i 639,00 złotych, przyczynili się w proporcjonalnym stopniu uczestnicy strony pozwanej i dlatego powód żąda zasądzenia od każdego z nich kwoty po 597,55 złotych.

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – K. Miejsca Policji w S., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów proces, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany nie zgodził się z argumentacją powoda wskazaną w uzasadnieniu pozwu. Wskazał, że powód wywodzi odpowiedzialność Skarbu Państwa z wadliwych czynności podjętych w toku postępowania karnego, w tym postępowania przygotowawczego toczącego się przed Prokuraturą Rejonową w S., w sprawie (...), a następnie procesu karnego przed Sądem Okręgowym w S. w sprawie II K (...), zakończonym prawomocnym wyrokiem karnym z dnia 18 października 2012 roku, podkreślając jednocześnie, że odpowiedzialność cywilna Skarbu Państwa uzależniona jest od łącznego spełnienia przesłanek określonych w art. 417 § 1 kc i 417⁽¹⁾ § 2 kc. Pozwany zaznaczył, że w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, albowiem powód T. P. nie wykazał aby zapadło we właściwym postępowaniu, a więc na skutek kasacji lub w trybie wznowienia postępowania, orzeczenie stwierdzające wadliwość prawomocnego skazania powoda wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 października 2012 roku, który został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 26 lutego 2013 roku.

Pozwany – Sąd Okręgowy w S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że powództwo nie jest zasadne.

Podkreślił, że wyrokiem wydanym w sprawie II K (...) Sąd Okręgowy w S. uznał powoda T. P. za winnego popełnienia czynu, który został zakwalifikowany jako zbrodnia z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk oraz czynu, który został zakwalifikowany jako występki z art. 288 § 1 kk. Za popełnienie tych czynów powodowi została wymierzona kara łączna 12 lat pozbawienia wolności. Na skutek apelacji Sąd Apelacyjny w G. wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 roku, wydanym w sprawie II Aka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadna. Od tego wyroku została wniesiona kasacja do Sądu Najwyższego, który wyrokiem z dnia 18 grudnia 2013 roku, wydanym w sprawie III K (...), oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną. W rezultacie rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, w tym sposób procedowania oraz stosowania przepisów prawa karnego

materialnego i procesowego zostało poddane kontroli instancyjnej, a także poddane kontroli w trybie nadzwyczajnego środka jakim była kasacja.

Zatem, w ocenie pozwanego, niniejszy pozew stanowi próbę podważenia dotychczasowych rozstrzygnięć sądów karnych, pomimo wyczerpania pełnej ścieżki odwoławczej w tym zakresie. Bezsprzecznie świadczy o tym fakt, że na kanwie postępowania cywilnego powód wnosi o przeprowadzenie postępowania dowodowego w zakresie meriti tam rozstrzygniętego.

Pozwany – Skarb Państwa Sąd Apelacyjny w G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że wyrokiem z dnia 18 października 2012 roku, wydanym w sprawie II K (...) powód T. P. został uznany za winnego usiłowania zabójstwa R. I. i zniszczenia należącego do niego pojazdu. Wyrok ten, na skutek apelacji, został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 26 lutego 2013 roku, wydanym w sprawie II Aka (...). Następnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 grudnia 2013 roku, wydanym w sprawie III K (...), uznał złożoną kasację za bezzasadną.

Pozwany zaznaczył, że odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przy wykonywaniu władzy publicznej została przewidziana w art. 417 kc. Ponadto podkreślił, że z przedstawionego w pozwie stanu faktycznego wynika, że powód źródła szkody upatruje w prawomocnych wyrokach sądów, na mocy których został skazany za zarzucane mu przestępstwa. Natomiast z art. 417¹ § 2 kc wynika, że jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Jak wynika zatem z przytoczonego przepisu, możliwość dochodzenia odszkodowania, co do zasady uzależniona została od uprzedniego uzyskania prejudykatu. Jest to o tyle istotne, że Sąd orzekający w sprawie o odszkodowanie nie bada legalności aktów normatywnych, prawomocnych orzeczeń i ostatecznych decyzji, natomiast przed wydaniem prejudykatu niedopuszczalne jest zasądzenie odszkodowania za szkodę spowodowaną deliktem władzy publicznej. Zatem, biorąc pod uwagę, iż powód swoje roszczenie odszkodowawcze opiera o wyroki wydane przez Sądy karne, powinien uzyskać w postępowaniu karnym prejudykat, z którego wynikałoby, że skazanie jest niesłuszne.

Pozwany podniósł nadto, że podmiot, który doznał szkody lub krzywdy w procesie karnym, może dochodzić roszczeń powstałych w procesie karnym na podstawie przepisów 58 kpk, a pozostałych roszczeń w procesie cywilny, jednakże w niniejszej sprawie nie ma podstaw do wysuwania żądań w żadnej z przewidzianych dróg, jak również, że w przypadku braku bezprawności orzeczenia, która została potwierdzona w postanowieniu Sądu Najwyższego, z oczywistych względów nie można również kierować bezpośrednich roszczeń w stosunku do sędziego, w oparciu o art. 415 kc.

Pozwany zauważył również, że powód nie przedstawił żadnych dowodów, które świadczyłyby o odpowiedzialności Skarbu Państwa.

Pozwany Skarb Państwa – Prokurator Okręgowy w S., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie zgłoszone przez powoda należy uznać za bezzasadne albowiem powód nie wykazał spełnienia żadnych przesłanek uzasadniających treść roszczenia. Ponadto podkreślił, że wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 września 2015 roku, wydanym w sprawie I C 123/13, powód został zobowiązany do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego R. I. kwoty 236.526,00 złotych tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania. Zatem podejmowane przez powoda dalsze jego działania w związku z zapadłymi orzeczeniami, zmierzają jedynie do uniemożliwienia uzyskania przez pokrzywdzonego zaspokojenia jego roszczeń oraz do przerzucenia odpowiedzialności na inne podmioty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem wydanym w sprawie II K (...) Sąd Okręgowy w S. uznał powoda T. P. za winnego popełnienia czynu, który został zakwalifikowany jako zbrodnia z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk oraz czynu, który został zakwalifikowany jako występki z art. 288 § 1 kk. Za popełnienie tych czynów powodowi została wymierzona kara łączna 12 lat pozbawienia wolności.

Na skutek apelacji powoda T. P., Sąd Apelacyjny w G. wyrokiem z dnia 26 lutego 2013 roku, wydanym w sprawie II AKa (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną. Od tego orzeczenia została wniesiona przez obrońcę kasacja do Sądu Najwyższego. Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2013 roku, wydanym w sprawie III KK (...), Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną i obciążył skazanego T. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną dotąd opłatą od kasacji w kwocie 750,00 złotych.

bezsporne, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 października 2012 roku, sygn. akt II K (...) k. 188 – 189, wyrok Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 26 lutego 2013 roku, sygn. akt II AKa (...) k. 190, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 roku, sygn. Akt III KK (...) k. 191.

Wyrokiem z dnia 23 września 2015 roku, wydanym w sprawie I C 123/13, z powództwa R. I. przeciwko T. P. o zadośćuczynienie i odszkodowanie Sąd Okręgowy w S. zasądził od powoda T. P. na rzecz pokrzywdzonego R. I. kwotę 236.526,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 186.038,46 złotych od dnia 9 lipca 2013 roku do dnia zapłaty.

bezsporne, nadto dowód z innych wniosków dowodowych; wyrok Sądu okręgowego w S. z dnia 23 września 2015 roku, sygn. akt I C 123/13 k. 206.

Wyrokiem z dnia 7 października 2016 roku, wydanym w sprawie I C 453/15, z powództwa (...) S.A. w W. przeciwko T. P. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Człuchowie zasądził od T. P. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 1.751,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% od dnia 25 września 2013 roku do dnia 22 grudnia 2014 roku, 8 % od dnia 23 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty i zasądził od T. P. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 705,00 zł tytułem kosztów procesu.

fakt znany Sądowi z urzędu

Powód – T. P. nie inicjował żadnych postępowań mających na celu stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczeń wydanych w postępowaniach toczących się z jego udziałem.

bezsporne.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu brak jest przesłanek do uwzględnienia niniejszego powództwa.

Przepisy prawa przewidują możliwość wzruszenia prawomocności orzeczeń czy pobawienia ich wykonalności, jednakże może to nastąpić wyłącznie przy wykazaniu ściśle określonych przesłanek i dochowaniu określonych procedur. Sposobem na obalenie prawomocności orzeczenia sądu nie jest przy tym wytoczenie kolejnego procesu, w którym strona dowodzi, że orzeczenie określonej treści zostało wydane z naruszeniem przepisów prawa, ale stwierdzenia niezgodności z prawem tego orzeczenia we „właściwym postępowaniu” – w myśl art. 417¹ § 2 kc, czyli w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ – 424¹² kpc).

Z powyższego wynika zatem, że w zakresie objętym regulacją art. 417¹ kc znajdują zasadniczo zastosowanie ogólne reguły i przesłanki odpowiedzialności. Podstawową modyfikacją w zakresie konstrukcji art. 417¹ kc jest to, że dla powstania odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego konieczne

staje się uzyskanie stosownego prejudykatu, stwierdzającego niezgodność z prawem działania lub zaniechania w zakresie tych przejawów wykonywania władzy publicznej. W konsekwencji regulacje zawarte w art. 417¹ § 1–3 kc prowadzą więc do ograniczenia zakresu stosowania art. 417 kc w ten sposób, że nie każda niezgodność z prawem aktu normatywnego, orzeczenia lub decyzji może stanowić podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej, lecz jedynie ta niezgodność, która została **uprzednio ustalona we właściwym postępowaniu** (por. J. Kremis, W. Dubis, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC 2017, s. 842 i n., a także w odniesieniu do art. 417¹ § 1 wyr. SA w Warszawie z 9.2.2017r., I ACa 2286/15, Legalis). Wynika to z konieczności zagwarantowania pewności prawa, jak również z potrzeby zapobieżenia tworzenia równoległych reżimów kontroli zgodności z prawem aktów normatywnych oraz rozstrzygnięć sądowych i administracyjnych (por. M. Safjan, Odpowiedzialność odszkodowawcza władzy publicznej (po 1 września 2004 roku), Warszawa 2004, s. 42).

Przy odpowiedzialności na podstawie art. 417¹ § 2 kc na uwagę zasługują przede wszystkim zagadnienia związane z **prejudykatem**, stwierdzającym niezgodność z prawem wydania lub niewydania prawomocnego orzeczenia bądź ostatecznej decyzji, a więc z orzeczeniem innego niż sąd odszkodowawczy organu ustalającego tę przesłankę odpowiedzialności. Pozostałe natomiast przesłanki odpowiedzialności, a mianowicie szkoda i związek przyczynowy, nie przysparzają bowiem w tym zakresie większych trudności. Należy przy tym podkreślić, że odpowiedzialność przewidziana w art. 417¹ § 2 kc dotyczy sytuacji, gdy szkoda wyrządzona zostaje wydaniem **niezgodnego z prawem prawomocnego orzeczenia lub ostateczną decyzją**, natomiast nie obejmuje przypadków, gdy przyczyną szkody stało się wadliwe (niezgodne z prawem) wykonywanie takiego orzeczenia lub decyzji (tak M. S., Odpowiedzialność odszkodowawcza władzy publicznej, s. 66). W tym ostatnim przypadku podstawę odpowiedzialności stanowi bowiem art. 417 kc.

Stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku lub ostatecznej decyzji następuje według przepisów tego postępowania, w którym rozstrzygnięcie zostało wydane, jak również, że odpowiedzialność odszkodowawcza przewidziana w art. 417¹ § 2 kc wiązać się może jedynie z decyzjami ostatecznymi i orzeczeniami prawomocnymi. Czyli może ona powstać dopiero wówczas, gdy podmiot zainteresowany uzyskaniem kompensacji wyczerpał tok instancji, a nadto uzyskał prejudykat stwierdzający wydanie ostatecznej decyzji lub prawomocnego orzeczenia z naruszeniem prawa. Zatem wymaganie prejudykatu należy uznać za konieczne i zasadne. Należy jednak podkreślić, że rodzaj prejudykatu niezbędnego do uzyskania odszkodowania determinowany jest zawsze **charakterem decyzji lub orzeczenia**, którego wydanie stało się przyczyną szkody. Przepis artykułu 417¹ § 2 kc mówi bowiem wyraźnie o "**właściwym postępowaniu**", przez co należy rozumieć procedurę, którą ustawa przewiduje jako środek kontroli zgodności z prawem decyzji lub orzeczeń określonego rodzaju.

Należy również zauważyć, że istotne wątpliwości mogą się wiązać z przypadkami postanowień lub decyzji, co do których – wyjątkowo – ustawa nie przewidywałaby trybu stwierdzenia ich niezgodności z prawem. W takiej sytuacji, pozostając na gruncie art. 417¹ § 2 kc, należałoby przyjąć konsekwentnie, że nie będzie możliwe dochodzenie odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem takiej decyzji. Prowadziłoby to jednak do nieakceptowalnego wniosku, jakoby brak stosownego uregulowania proceduralnego ograniczał konstytucyjne prawo do żądania naprawienia szkody wyrządzonej niezgodnym z prawem wykonywaniem działań władczych. Dlatego też wydaje się, że w sytuacji, gdy ze względu na brak procedury prowadzącej do uzyskania prejudykatu nie może zostać uzasadniona odpowiedzialność przewidziana w art. 417¹ § 2 kc, mimo że decyzja lub orzeczenie ma charakter ostateczny albo prawomocny, zastosowanie znaleźć powinna ogólna reguła odpowiedzialności przewidziana w art. 417 kc. Jeżeli więc instancyjny tok postępowania został wyczerpany, prawo zaś regulujące właściwą procedurę nie przewiduje możliwości stwierdzenia niezgodności z prawem władczej "czynności konwencjonalnej", to niezgodność tę ustalać będzie sąd odszkodowawczy. Wniosek przeciwny – zakładający, że w takiej sytuacji brak jest możliwości dochodzenia odszkodowania – prowadziłby bowiem do tego, że regulacja proceduralna ograniczałaby prawo przewidziane w art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, znajdujące wyraz w art. 417 kc.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, co wynika z uzasadnienia pozwu, że celem powoda jest wzruszenie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 października 2012 roku, wydanego w sprawie II K (...), który na skutek apelacji powoda T. P. został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 26 lutego 2013 roku, wydanym w sprawie II AKa (...). Istotnym jest również, że od wyroku Sądu Apelacyjnego w G. została wniesiona skarga kasacyjna, którą Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 18 grudnia 2013 roku, wydanym w sprawie III K (...), uznał za bezzasadną.

Zgodnie natomiast z treścią art. 424^{1a} § 1 i 2 kpc od wyroków sądu drugiej instancji, od których wniesiono skargę kasacyjną, oraz od orzeczeń Sądu Najwyższego skarga nie przysługuje. Orzeczenie Sądu Najwyższego wydane na skutek wniesienia skargi kasacyjnej traktuje się jak orzeczenie wydane w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi.

Zatem powód T. P. nie miał konieczności uzyskania stosownego prejudykatu, co w konsekwencji wyklucza stosowanie art. 417¹ § 2 kpc, nakazując orzekanie o odpowiedzialności według zasad ogólnych, wyrażonych w art. 417 kc (tak też np. J. Kremis, W. Dubis, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC 2017, s. 866 i n.).

Zgodnie z treścią art. 417 § 1 kc za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Oznacza to, że przepis ten nie tylko statuuje zasadę odpowiedzialności za szkody wyrządzone przy realizacji czynności o charakterze władczym, ale także zawiera wszelkie elementy niezbędne dla rekonstrukcji normy prawnej określającej tę odpowiedzialność. Dlatego też zawiera on wszelkie przesłanki tej odpowiedzialności oraz ustala zakres podmiotowy stosunku obligacyjnego, który powstaje z mocy ustawy w momencie wyrządzenia szkody przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej.

Przesłankami odpowiedzialności deliktowej przy wykonywaniu władzy publicznej są więc: szkoda, fakt jej wyrządzenia przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, z której wystąpieniem ustawa łączy powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej po stronie określonych podmiotów oraz łączący te zdarzenia normalny (adekwatny) związek przyczynowy. Przy czym odpowiedzialność odszkodowawcza w tym przypadku powstaje wówczas, gdy dojdzie do kumulatywnego zaistnienia trzech wskazanych wyżej przesłanek. Dlatego też zgodnie z przyjętą i ugruntowaną linią orzecznictwa, w procesach odszkodowawczych w pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, oraz dokonanie oceny jego bezprawności i zawinięcia sprawcy, następnie ustalenie, czy po stronie poszkodowanego wystąpiła szkoda i jakiego rodzaju. Dopiero bowiem ustalenie w procesie zaistnienia obu tych przesłanek warunkuje dopiero podjęcie działań zmierzających do wykazania, że zachodzi między nimi normalny związek przyczynowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 września 2017 roku, I ACa 410/17, L.). Przy czym, zgodnie z ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 kc), przyznanie odszkodowania zależne jest od wykazania przez poszkodowanego wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej (por. R. Szczepaniak, w: Gutowski, Komentarz, t. I, s. 1601, Nb 11).

Istotnym jest również, że w przypadku dochodzenia roszczeń na podstawie art. 417 kc nie jest wymagane uprzednie uzyskiwanie jakiegokolwiek prejudykatu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 stycznia 2018 roku, V ACa 874/16, L.), odmiennie niż np. w przypadku dochodzenia roszczeń na podstawie art. 417¹ § 1, art. 417¹ § 2 zd. 1 (chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej) i zd. 2 kc oraz art. 417¹ § 3 (chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej).

W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu, powód T. P. nie podołał spoczywającemu na nim obowiązkowi wynikającego z treści art. 6 kc i nie wykazał przesłanek, uzasadniających uwzględnienie jego roszczenia w postaci zadośćuczynienia, a mianowicie szkody, niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy tym działaniem lub zaniechaniem a szkoda. Wprawdzie powód zaoferował w toku postępowania wnioski dowodowe, które jednak w ocenie Sądu, miały na celu wyłącznie podważenie wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 października 2012 roku. Ponadto należy zauważyć, że wskazany przez powoda

materiał dowodowy był już przedmiotem analizy i to nie tylko w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w S., ale również na skutek apelacji i skargi kasacyjnej, przed Sądem Apelacyjnym w G. i Sądem Najwyższym.

Dlatego też Sąd uznał, że wskazane przez powoda wnioski dowodowe są nieprzydatne do wykazania danego faktu, albowiem ich celem nie było wykazanie szkody, bezprawnego działania pozwanych oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a bezprawnym działaniem pozwanych, a wyłącznie podważenie materiału dowodowego, który był już przedmiotem analizy w innym postępowaniu oraz zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania. Dlatego też na mocy art. 235² § 1 pkt 3 i 5 kpc, Sąd pominął je w całości.

Wobec powyższego, skoro powód T. P. nie wykazał zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, to zasadnym było oddalić powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) ze zm. oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), które stanowią, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

W przedmiotowej sprawie powód, po sprecyzowaniu roszczenia, żądał od każdego z pozwanych kwoty 597,55 złotych. Wobec powyższego zasadnym było zasądzić od pozwanego T. P., jako strony przegrywającej proces, na rzecz pozwanych kwot po 360,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wobec powyższego zasadnym było orzec jak w punktach od 2 do 5 sentencji wyroku.